

א ריכסינג תמוז

לקבל את החיים - במנוחה ע"י אמונה שלום בטחון ושמחה

פרשת מטות-מסעי תשפ"ה // שנה ב' // גליון ל"ד

שיעורי כ"ק אדמו"ר מפנים מאירות דסיקסא שליט"א

אור הבוקר

יום שלישי פרשת מטות-מסעי תשפ"ב

השם גבולך שלום

עשה 'שלום' לגבולך; אם זה יביא מחלוקת אין אני יכול לעבור

א

לא יחל דברו; אל תזלזל בדיבורך

לעשות רק רצון ה', אם הרצון ה' הוא שאדבר, אז אדבר. ואם הרצון ה' הוא שלא אדבר, לא אדבר. האדם צריך שיהיה לו היכולת לבטל האנכיות שלו, הכעס, הנגיעות עצמו, חס ושלום לא להוציא מפיו שום דבר רע.

התבונן בכל דיבור רע לפחות לשלש ימים

לפעמים אירע שהיצר הרע מפתה את האדם, שהרבנו של עולם רוצה שהוא יאמר הדיבור הרע. מקודם שתוציא מפין חלילה דבר רע, כשאתה חושב שזה מצוה, אני נותן לך עצה טובה: מקודם תמתין שלש ימים. באותם שלש ימים תלמוד היטב בספרים הקדושים, תמצא מראה מקומות, וגם תדבר עם עוד שני-שלו אנשים, ולברר שגם הם חושבים כמותך. אם אחר שלש ימים שלמדת ספרים, עיינת בהלכה,

בפרשתו כתיב (ל ג) 'לא יחל דברו ככל הציצא מפיו יעשה'. מובא מרבי חיים וויטאל ז"ל (ליקוטי תורה פרשת עקב), שבפסוק זה מרומז, שהאדם לא יעשה דבריו חולין, לא יזלזל בהדיבורים שיוצא מפיו כאילו שהוא דבר של מה בכך. רק תדע לך, ככל היוצא מפיו, כל מילה שיוצא מפיו של האדם, יעשה - עושה רושם גדול בשמים.

אם מדברים דיבורים טובים, עושה זה רושם לטוב, ואם ח"ו מדברים דיבורים שאינם טובים, זה עושה ח"ו רושם רע. האדם בדיבוריו בורא סניגורים, והאדם יכול ח"ו לברוא קטיגורים, השם ישמרינו.

האדם צריך להתרגל תמיד להשתמש עם פיו רק לתורה ותפילה ולעשות נחת רוח להבורא יתברך שמו. האדם צריך לשמור כל מילה והגה שיוצא מפיו, במחשבה מתחילה: אני צריך

דבר טוב אין צריכים לחשוב פעמיים, רק תיכף ומיד צריכין לדבר, כי הקדוש ברוך הוא הוא כולו טוב, טוב ה' לכל, והוא רוצה שאנו הכלל ישראל יהיו כולו טוב, ולדבר רק טוב.

במוסר וחסידות, דברת עם שלש יהודים יראים ושלמים, ואתה עדיין סובר כן - אז תוכל להוציא מפיק ח"ו דבר רע.

ב

השם גבולך שלום - תעשה גבול של 'שלום'

השם גבולך שלום: 'עד פה! עד כאן אני משתמש עם חכמתי! מוטב שאהיה שוטה כל ימי אבל אני אחזיק במחלוקת אפילו שעה אחת!

איתא בחתם סופר (חתם סופר פרשת ויגש ד"ה ויצא האחד): כתיב, יעקב אבינו אמר (בראשית מד כח): 'וַיֵּצֵא הָאֶחָד מֵאֵתִי וְאָמַר אֵלַי טָרֶף טָרֶף'. מפרש החתם סופר, 'יצא האחד' שיצא מהם האחדות, אבדנו האחדות. מה אירע אם ליכא אחדות

מוחו, ונעשה לאכזר. ויש אנשים שמאבדים חכמתם ומוחם כי המה אוהבים הון, ויש אנשים שמאבדים את מוחם כי המה אוהבים כבוד, וכן להלאה.

ושלום? 'אומר אך טרופ טורף' ניטלה מהם הפרנסה, מחלוקת אחת דוחה מאה פרנסות. 'יצא האחד מאתי' מכיון שיצא האחדות מביתי, 'אומר אך טרופ טורף', עכשיו ניטלה הפרנסה.

מוטב להיות שוטה כל ימי אבל לא להחזיק מחלוקת

אבל אומר החתם סופר, שאיש כשר, איש צדיק - קנאה שנאה תאוה וכבוד, כל דברים הללו אין נוטל ממנו את חכמתו. הוא עמל על עצמו נגד קנאה שנאה תאוה וכבוד, חכמתו הוא למעלה מכל זה. אבל אתה יודע היכן הוא הגבול שלו, מתי יהודי ירא ושלם מניח את חכמתו? זהו אם על פי חכמתו יוצא לו, שמה שהוא צריך לעשות בחכמתו זה יביא מחלוקת. על זה הוא אומר 'עד פה! עד כאן אני משתמש עם חכמתי! מוטב שאהיה שוטה כל ימי אבל אני אחזיק במחלוקת אפילו שעה אחת! אפילו חכמתי אומר לי לנהוג במחלוקת, איני רוצה להיות עכשיו חכם, עכשיו אני רוצה להיות שוטה! - כן אומר מרן החתם סופר ז"ע.

אומר החתם סופר דברים נוראים - איתא בגמרא (בבא מציעא נט.), דוד המלך אומר בתהלים (קמו יד) 'הָשֵׁם גְּבוּלָךְ שְׁלֹם חֵלֶב חֲטִים יִשְׁפִּיעַ'. איתא בגמרא, היינו דאמרי אינשי, כשנגמר השעורים מהכד מתחיל קול המחלוקת בבית. על זה מקשה החתם סופר, למה צריך הגמרא להוסיף יותר ממה שכתוב בפסוק? ועוד קשה, בפסוק כתיב 'חלב חטים', ולשון שאמרי אינשי הוא 'שעורים'?

כל אדם יש לו גבול עד היכן הוא משתמש בחכמתו

על זה מתרץ החתם סופר, שכל אדם צריך להיות לו גבול עד היכן הוא משתמש עם חכמתו. יש אנשים שקנאה זהו גבולם. כשבא לקנאה מאבדים את חכמתם, ומתחילים לעשות דברים שהוא נגד שלכם מחמת הקנאה. ויש אנשים שהגבול מחכמתם הוא אכזריות. כשמוגיע לאכזריות מאבדים את חכמתם, הוא מאבד את

החם סופר ויגש ד"ה ויצא

ויצא האחד מאתי ואומר אך טרופ טרופ. על דרך הרמז מרמזו, מכיון שיצא האחדות והשלוש, נטרפה טרף מוונות של האדם, דמחלוקת אחד דוהה מאה פרנסות, וזה 'ויצא האחד מאתי' מכיון שיצא האחדות מבני ביתי, 'ואומר אך טרופ טרופ', מעתה נטרפה טרף מוונות, כמו שאמרו האחרים ירד ירדנו כפירוש רש"י בפרשת מקץ.

והנה אמרו חז"ל כפ' הוהב (נט). השם גבולך שלום חלב חטים ישיבעך, היינו דאמרי אנשי בד משלם שערי מכדי נקיש ואתי תיגרי. והכוונה במה דאמרי, היינו דאמרי אנשי, מה הוסיפו על הקרא. ועוד בפסוק אמר חלב חטים, ואמרי אנשי 'שערי', וזה דבכרא תלי מוונות בשלום, ואינשי אמרי כהיפוך.

ו"ל, דהנה 'השם גבולך שלום' היינו תכלית השלום. כי לכל אדם יש גבול ומעמד לחכמה שלו, יש שמדת הקנאה גבולה, כשמגיע לקנא את חברו פסקה החכמה שלו, ועושה דברים שהשכל מנגדם, מפני המשטמה והקנאה. ויש עושים גבולה האכזריות, ויש אהבת ממון או כבוד וכה"ג. אמנם העדיק אין די בכל הני מילי להעבירו גבול חכמותו, כי היא עולה על כולנה.

אמנם שם גבולה שלום, כשרואה שאם יעשה כפי חכמותו יגיע מזה מחלוקת ומריבה, אזי אומר עד פה תבוא גבול חכמותי, ומוטב שאהיה שוטה כל ימי ולא אחזיק במחלוקת אפילו שעה אחת. ואמר קרא כי לזה האיש אשר שם השלום גבולו, לזה ישיבעוהו 'חלב חטים'. כי אע"ג דמוזני לאו בזכותא תליא אלא במזלא, ולא תשתנה המול אלא על ידי זכות גדול (כתום) שבת קטן), מכל מקום זה הוא זכות גדול במה ששם שלום גבולו, וישיבעוהו 'חלב חטים'.

אמנם הלא כל מדותיו של הקב"ה מדה במדה, ומה ענין לשם גבולו שלום שיישיבעוהו חלב חטה. על כרחך מוכח מזה, דהיינו דאמרי אינשי, כד משלם שערי מכדי נקיש ואתי תיגרי, פירש, עפ"י הטבע, מי שהגיע לתכלית העוני שאפילו שעורים אין לו, או עפ"י טבע נקיש ואתי תיגרי, וזה הואיל ושם גבולו שלום, על כן יברכהו ה' ויצילמו משלמים שערי, ולא עוד, אלא ישיבעוהו גם חלב חטה.

חלב חטים
ישיבעך – שלום
הוא המקור
לפרנסה והשפעה

על זה אמר הפסוק
'השם גבולך שלום' מי
שמשים גבול שלום
הוא גבולו עד היכן
הוא משתמש עם
חכמותו, ואם ליכא
שלום הוא מניח את
חכמותו, הידעת מה
שהקדוש ברוך הוא
ישלם לו שכרו משלם?
'חלב חטים ישיבעך!'

שלום הוא מיטתה
את המזל ומביא
השפעות טובות בפרנסה

משתמש בחכמות! אני חכם רק לעשות שלום, אני חכם לחיות עם פנים מאירות! אבל לא אשתמש בחכמותי על ענין מחלוקת! זה אינו רוצה השם יתברך. והשם יתברך משלם שכר ש'חלב חטים ישיבעך', רואים ישועות גדולות ונוראות ברוחניות ובגשמיות.

ועל-אף שמזונא לאו בזכותא תליא, אלא במזלא תליא, ואינו נשתנה מזל של הפרנסה במהרה רק על ידי זכות גדול [כן הוא בתוספות שבת קנו]. - אבל בזכות של שלום ישונה מזלו של הפרנסה, ויכול להיות עושר גדול, ויהיה לו השפעות טובות!

מעשה בחסיד אחד

סיפר תלמיד חכם חשוב מארגענשינא מחשובי אנ"ש, שהיה לו אחד שציער לו מאוד במשך הרבה שנים, והיום ראה שיהודים חשובים מהקהילה משוחחים עם אותו יהודי שציער לו מאוד, ויש לו כנגד אדם זה לב קשה מאוד מאוד. והדבר כעס לו מאוד ורצה לפעול אצל אותן יהודים שלא ידברו לו, ויסביר להם איזה אדם קשה האדם הזה הוא, ושהוא מצער אנשים.

אבל הוא התיישב לא! הוא יחזיק בהמהלך של פנים מאירות, השם גבולך שלום חלב חטים ישיבעך! הסיח דעתו מזה, והתיישב ללמוד בהרחבת הדעת, בשמחה, אין לו לב קשה על יהודים, הוא מקבל הכל באהבה.

כל המידות של הקדוש ברוך הוא הוא מדה כנגד מדה. ומה השייכות של חלב חטה עם שלום? על זה אמר הגמרא: אמרי אינשי, כשנגמר השעורים של הכד זה מביא מחלוקת. ולמה? כי כשיש לו לאדם שעורים שהוא תבואה זולה, זה סימן של עניות, וכשהוא מגיע למצב שאפילו שעורים אין לו, זה מביא מחלוקת. אבל אם האדם העמיד שלום לגבולו, ולא רוצה להשתמש עם שום חכמה, שום התחכמות, אם זה יביא מחלוקת. יעזור לו השם יתברך, שלא יהיה לו עוד בביתו הצרה שלא יהיה בביתו שעורים שמביא מחלוקת, כי זהו מזל של עניות, רק השם יתברך יתן לו 'חלב חטה', פרנסה בהרחבה ובהשפעות טובות.

אתם שומעים דבריו של החתם סופר הנאמר ברוח הקודש?! החתם סופר אומר: כשמגיע למחלוקת, לקנאה תאוה וכבוד, לפירוד לבבות, לצער אחרים, אל תשתמש בחכמתך, אלא תהיה שוטה ותאמר: רבונו של עולם, כאן אינני

מדחיקים אח כזה, נעבעך נעבעך נעבעך. והוא אף לא ידע מה שעשה, ואם כן ידע, לא מגיע לו מיתה חס ושלו.

מיד כשראה אחותם המבוגרת שהאח שהיה עיקר בהנצחת התמונות, נכנס בכעס. ביקש ממנו אחותו: אני מבקש ממך תתאפק, תקיים מצוות התורה, תקבל באהבה, אל תצער אחיך הקטן, אל תצער אף אחד. תנצל הצער להתפלל להשם יתברך שבזכות שאתה מאריך אפך תהיה עושר, תמצא שידוך טוב, תהיה לך בנים כשרים. תבקש הרבה בקשות מהשם יתברך, תנצל הצער ואל תצער יהודים.

כמו שהאח שמע את בקשתה, החליט שזה עצה טובה, ויתגבר, יעשה איתכפאי. התגבר מאוד, וביקש מהשם יתברך, שאכן אחותו הגדולה, שהפציר בו שיהיה רגוע, היא כבר בא בגיל השידוכים, והיא צריכה זיווג הגון. וביקש שבזכות שהוא מתאפק כעסו, והכל הוא בזכות דיבוריה, שתזכה לזיווג הגונה. ואכן הרגיע עצמו.

מגיעים לביתם, עבר כמה ימים, ואין מדברים מזה, זה עבר מהשלחן, ברוך הוי"ה ברוך הוא. אה לעכשיג, פרייליך! הודו לה' כי טוב שהקדוש ברוך הוא יש לו בנים טובים כאלו, שיכולים להתגבר על נסיונות כאלה, בשלוות הנפש. בזה הרי מצילים דורות, מצילים בתים שלימים, מצילים את עצמם, בהשלחה, בהאמונה, בהבטחון, בהשמחת החיים, בהנעימות החיים, לעכשיג!

לאחר כמה ימים קורא אחד להאב על הטלפון, ומצד אחר מדבר בחור בן

מספר יהודי זה, שהקדוש ברוך הוא שילמו על אתר! הוא עם החברותא שלו עמדו אז באמצע לימוד סוגיא קשה, והחברותא שלו אמר פשט, והוא אמר פשט, ולא יכלו להתפשר. ומה! אינה לידיהם, השם יתברך עשה, שבדיוק פתחו ספר על הסוגיא, שהמחבר ביאר בבהירות הסוגיא מה שהאירו עיניהם בהסוגיא! זהו הפירוש של חלב חטים ישביעך - ברוחניות ובגשמיות עוזר השם יתברך.

***

היה פעם אחת באמצע ימי הקיץ, יהודי נוסע עם משפחתו למנוחת הנפש על ההרים. המשפחה נשל עממה מצלמה והתחילו לצלם תמונה מהדלת האייך שיוצאים מביתם, כיצד נכנסים להמכונה, כמו שכל אחד יודע כיצד ילדים אוהבים להשתעשע, לעשות מכל צעד וצעד תמונות.

בחזרתם הביתה מהנסיעה רצה אחד מהפעוטים לראות בהמצלמה כל התמונות שצילמו במשך הנסיעה. ולקח המצלמה ואינו רואה מאומה. הוא נתנה לאחים הגדולים, ואותו אח שהניח לב ונפש לנצח התמונות הביט, וראה אכן נעלמו כל התמונות. כי יש כרטיס זכרון שצריכין להניח בתוכו, וכמו שהילד הקטן לקח המצלמה, לא ידע לזהרה, ונאבד הכרטיס זכרון.

תאמינו לי, אותו אח בפרט, וכל הילדים בכלליות, נכנסו בכעס גדול על אחיהם. הוא אינו נוהר, אינם יכולים להאמינו. אתם יודעים כיצד נראה המצב. מתחיל כל המילים הצועקות,

נראה כבחור מבוגר, ונראה לו מאוד. הוא שאל מידע עליו, וראה שאכן הבחור הוא כלי מפואר. וצלצל לשדכן, וביקש מהשדכן שיציע להם השידוך.

מה עשה הקדוש ברוך הוא? השידוך נגמר בכי טוב! הודו לשם כי טוב כי לעולם חסדו! ממצוות 'השבת אבידה' נעשה 'מציאת אבידה' - מצאו את האבידה ונגמר השידוך!

מה נמלצו לחכי לספר מעשה כזה מתוך שמחה. התאפקו על הכעס, לא ציערו אף אחד, היו קרובים אל הקב"ה באהבת ישראל עזה, כל אחד מתוך אחדות. בבחינת השם גבולך שלום, ומה שילם להם הקדוש ברוך הוא? הוא נתן להם 'חלב חטים', בחור תלמיד חכם, בעל מידות, ירא שמים, משפחה נכבדה, שמחות מכל הצדדים.

הייליגע לעכשיגע אידישע קינדער: מי כעמך ישראל גוי אחד בארץ! גם אנו יכולים לעשות כמוהם, ואכן כן יעשו גם אנו.

ישיבה, והבחור שואל לו, אם הוא דר על כתובת זה וזה? הוא עונה בחיוב. ומספר הבחור: הוא מצא כרטיס זכרון שמניחים בתוך מצלמה, והוא רוצה להחזירו. שאל האב: ומנין ידעת לקרוא לנו? ענה הבחור: שבין התמונות שעשו כשיצאו מהבית צילמו תמונה מדלת הבית בשעה שיצאו וכשנכנסו במכוונה. ושם על הדלת מצא שם המשפחה ומספר הכתובת של הרחוב. אבל לא כתוב שם של הרחוב. והוא ביקש בכל העיירות היכן דר איש עם שם משפחה זה שדרים על מספר רחוב זה, והמה אינם הראשונים שהוא קרא, רק עכשיו הוא עומד אצל שמו. ברוך הוי"ה ברוך הוא מצאו הכרטיס זכרון!

האב אומר להבחור: אני יגיע להישיבה לקבל הכרטיס. הוא נסע להישיבה, ופגש את הבחור. שח עמו, הרי הוא החיה את כל המשפחה. הוא סיפר להבחור השמחה הגדולה בהמשפחה, והוא שואל לו, מי הוא, ושוחחו שיחה נעימה.

מיד כשיצא מבנין הישיבה, מתחיל לחשוב, הבחור נראה לו מאוד, הוא כבר

ג

טובים דודיק מיין - דברי סופרים המורים מדברי תורה

אמר רבי שמעון בר אבא: חבויים דברי סופרים מדברי תורה שנאמר וחקך בין הטוב, חבויים בשם ר' יוחנן המורים דברי סופרים מדברי תורה שנאמר כי טובים דודיק מיין, האומר אין תפילין לניבור על דברי תורה פטור, חמש טוטפות לדוסוף על דברי סופרים חייב, רבי אבא בר כהנא בשם ר' יהודה בן פוי שמע לה מן הדא, א"ר טרפן פנח אחת הייתי מוהלך והייתי לקרות בדברי בית שמאי וסבנתי בעצמי מפני הלסטין, אלו לא קרא עבר על מצות עשה, ועכשו שקרא בדברי בית שמאי חייב מיתה בעצמו, בדברי תורה כתיב ונתן אליך אות או מופת, בדברי סופרים כתיב על פי התורה אשר יודוך (לנקט שמעוני שיר השירים רמז תתקפא).

פעם אחת שאל המלך מהגאון הקדוש רבי יהונתן אייבשיץ זצוק"ל שיש לו שאלה חמורה על התורה הקדושה: כשאחד אוכל נבילות וטריפות, העונש היותר חמור שיקבל הוא מלקות. מאידך גיסא, כשאחד אוכל בלי נטילת ידים איתא בחז"ל שהוא חייב מיתה. ומקבל עונש עניות. כל כך עונשים

למה מקבלים כשעוברים על דבנן עונש חמור יותר ממי שעובר ח"ו על דאורייתא

אמר לו רבי יהונתן: טוב אמרת. השם יתברך נתן לנו התורה הקדושה. אבל אנו צריכים לשומרים שישמרו שלא יתחלל חס ושלום התורה הקדושה, ואם מחללים דברי השומרים, אז הוא דבר חמור מאוד.

השם יתברך נתן לנו את השבת, אבל צריך להיות לנו שומרים שישמרו שלא יחללו את השבת. ומהו השומרים? כל הגדרים והסייגים, כל הגזירות דרבנן. וממילא כשעוברים על גזירות דרבנן, שזה אכן דרבנן, שהמה השומרים, אבל שמירתם נעמד שלא יבואו להזיק המלוכה, שלא יעברו חס ושלום על התורה הקדושה.

הגדרים וסייגים על הספרי מוסד וחסידות על בין אדם לחבירו הוא חמור מאוד וזהו שמידתנו

האמונה פשוטה הלזה צריך כל יהודי להיות לו. כל מנהגינו, כל המסורת שלנו, כל מה שמובא בספרי מוסר וחסידות, המה השומרים לשמור אותנו שלא יבואו ליכשל בעבירות.

הרבה פעמים אומר האדם: לא מבואר בהתורה שאני מוכרח למחול! לא מבואר בתורה זה וזה! אבל האמת הוא שיש לנו התורה, ויש לנו המוסר וחסידות ומעשיות של צדיקים. יש לנו השומרים שלנו שהעמידו כיצד יהיה לכלל ישראל עמידה שלא יעברו על התורה. ובכל הספרים הקדושים כתיב, שצריך ליהודי להיות לו גדרים וסייגים, הן בבין אדם למקום וכל שכן בעניני בין אדם לחבירו. נקבל על עצמינו כולנו כאחד לאהוב באהבת חינוס את כל אחד, לוותר לכל ישראל, לעמוד על אמונה ובטחון, לעמוד לאהוב כל ישראל, לאהוב את ה' ותורתו, בנעימות ובמאירות.

חמורים? על דאורייתא סגי מלקות ועל דרבנן מקבלים עונשים חמורים כל כך?!

ענה רבי יהונתן אייבשיץ בדברים נפלאים: תאמר נא המלך, במלוכה שלך יש ספרי חוקי המלכות? ענה המלך: בוודאי! וכתיב שם עונשים על כל החוקים, כשעוברים על חק זה מקבלים עונש זה, כשגונבים כשמשקרים וכדומה? אומר המלך: בוודאי! כל חק יש לו עונש המיוחד לו!

שאל עוד הרבי ר' יהונתן: בין כל העונשים, על רוב החוקים מקבלים עונש מיתה? אומר המלך: לא!

שאלו: עכשיו אני שואל ממך עוד שאלה, כשבאים לארמון המלך, עומדים שם שומרים. מה תפקידם? אומר המלך: מה שאלה, המה שומרים שלא יכנס שום אחד בלי רשות, אף אחד אי אפשר לו ליכנס בארמונו!

שאלו: מה אירע אם אחד רוצה ליכנס בארמון המלך, והשומרים שעומדים בשני צידי הפתח, אומרים לו, אל תלך עוד שעל אחד! ואותו אדם הולך עוד שעל, מהו הדבר הבא? מה נעשה לו? אומר המלך: יורים בו, הוא נהרג חס ושלום!

אה - אומר רבי יהונתן - איני מבין, כשאחד עובר על החוקים החמורים של המלך בעצמו, ככל היותר הולכים בתפיסה, אבל כשאחד עובר על דבר שלא המלך ציוה לו, רק שומר המלך אמר לו שלא ילך והוא לא שמע לו, אז יורים בו? מה הפשט?!

אמר לו המלך: הרי השומרים צריכים לשמור על חיי המלך, שלא יבוא אחד להזיק להמלך ולכל המלוכה, זהו עבודתם, אם אין הם יכולים לירה, לא יוכלו לשמור את המלך!!

הרבנן המה השומרים שישומרים שלא יעברו חס ושלום על התורה

קול פנים מאירות:

שיעורי כ"ק מרן אדמו"ר מפנים מאירות סיקסא שליט"א

צענטראלע נומער: 072-370- | א"י: 845-414-0076

1823 | ענגלאנד: 0330-350-3190 | ארגענטינע:

323-346-0673: | אנטווערפן: 5411-2152-7691

מאנטריאל: 438-228-2500

אזר לנתיבותי

רחוף בחזרה!

אחד הסוגים של אנשים שמתלוננים על "חרדה" הם אנשים שצריכים הסבר לכל דבר בחייהם, בהירות מסוימת. לדוגמה, כאשר אדם מתחיל לחשוב לעצמו:

"להריח טבק יהיה דבר טוב מאוד." מיד עולה במוחו מחשבה: "לא, להריח טבק לא יהיה דבר טוב!" עכשיו הוא מתחיל להבהיר: אם הוא יתחיל להריח טבק, אולי הוא יתמכר לזה, ולא יוכל להפסיק, ומכיוון שהוא לא יכול להריח טבק כל היום כי יש לו עבודה, או שאין לו כסף לקנות אותו, או שהוא גר במקום שבו אי אפשר להקים עירוב, הוא לא יוכל להריח טבק, הוא יתמכר. אבל מצד שני: אולי זה בסדר, זה מרגיע אותו.

ואז הוא חושב לעומק: מה הטבק עושה? מה ההשפעה שלו? מאיפה הטבק מגיע? מה זה?

נניח שהוא כבר עבר את כל הקשיים, המחשבות שלו כבר עלו וירדו בנוגע לטבק, עכשיו כדי להשתחרר מזה, הוא חייב להבהיר את העניין. עכשיו מהי הבהירות? למה כן להריח טבק? למה לא להריח טבק? ואז: מה ההחלטה שלי? ולמה החלטתי כך? ואז הוא מגיע למצב: טוב, הוא רוצה להיפטר מהמחשבה, הוא רוצה את כל עניין הטבק מחוץ לעסק שלו, בואו נפטרים מהטבק, הוא כבר לא יכול לעשות את זה, הוא כבר כל כך מבולבל...

הוא מתחיל להסביר לעצמו: למעשה, אני לא צריך טבק, אני לא בנוי לזה, אני יכול לשתות קפה במקום להריח טבק, אני יכול לשתות מים... מה שקורה זה שכאשר הוא רוצה להיפטר מהמחשבה, כאשר הוא רוצה לחלץ את עצמו מהבלבול, הוא מחלץ את עצמו עם הסבר, עם הבנה. מה שקורה זה שבכל פעם שהוא רוצה להבהיר משהו, הוא נופל עמוק יותר, כי כל הסבר מתחיל ב: האם ההסבר נכון, האם ההסבר לא נכון, האם ההסבר עובד, האם הוא לא עובד? חשבתי על זה, זה לא עבד.

משל נוסף:

אנשים שמתמודדים עם שאלות של אמונה, או עם הגיית מילים בתפילה באופן הנכון, ועם ריכוז. והוא מתחיל לחשוב:

"המילים שאמרתי, אסור לומר, זה יכול להתפרש כמשהו שנוגד את האמונה, חלילה..."
 "מה? למה זה נוגד את האמונה?"

"כן, אבל זה יכול להתפרש ככה! אולי באמת התכוונת למשהו שנוגד את האמונה?!"

כעת, כדי להיפטר מהמחשבה הזאת, הוא מתחיל להסביר: "מותר לחשוב כך, זה לא כתוב בשום מקום שאסור, ואפילו אם זה כתוב, לי זה מותר, אני לא מתכוון לזה!" הוא מתחיל לתת הסברים... מה קורה עכשיו? יש בלבול במחשבות וחוסר החלטיות! על כל הסבר שהוא נותן, הוא מגיע לחוסר החלטיות נוסף, להססנות נוספת, והסבר אחד מוביל לאחר, זה מסובך... מאוד קשה להגיע למסקנה.

סוגי מוחות כאלה יכולים להיות מאוד מוטרדים. הדרך היחידה לפעול, לא רק עבור אנשים שיש להם מוח מסוג זה, אבל במיוחד עבור אנשים שיש להם מוח מסוג זה, היא: להפסיק לתת הסברים, אנחנו קוראים לה: "לדחוף את המחשבה בחזרה!"

המחשבה אומרת: "היה לך הרגע מחשבה שיכולה להיות כפירה!"
 "לא חשבתי!"

"למה לא?"

"לא חשבתי! אני לא חושב כפירה! כל מה שאני חושב הוא טוב!"
 "אבל למה? הסבר!" - זה מה שהמחשבה חושבת.
 "לא חשבתי כפירה!"

אל תענה ואל תסביר למחשבה, למחשבה שאומרת "כן", דחוף אותה בחזרה עם "לא".

אתה קם בשחרית, והמחשבה אומרת: "היום לא תוכל לעבוד, אתה מבולבל, המוח שלך לא רגוע, העצמות שלך כואבות, אתה תפחד, לא בטוח שתצליח, ואתה לא תוכל להמשיך את היום".

"אני אצליח! אני יכול להמשיך את היום! אין לי פחדים!"
 "מה זאת אומרת? יש לך פחדים!"

"אין לי!"

"כן, יש לך!"

"אין לי!"

דחוף את המחשבה לאחור בלי הסברים. רק מי ששמע את כל שיעורי אנעקזיעטי יכול לעשות את זה, בפעם הראשונה באופן שבו לומדים נושא, לא מה שקשור אליי, אני רוצה לדעת את הנושא, את החוכמה של שיעורי אנעקזיעטי. אחרי זה, אתה שומע את זה, נותן לזה לחלחל לתוך המוח שלך, ואז אתה כבר לא חושב על עצמך. בפעם השלישית, אתה חושב על מה זה קשור אליך, וברוב המקרים, אתה כבר לא צריך לחשוב יותר, כי כבר הבנת את המהלך, ואתה כבר עושה את זה, וכבר מצאת את זה בתוכך. לאחר שהבנת את כל השלבים, עדיין נותרו שרידים של מחשבות חרדה, לפעמים פעם ביום, ולפעמים רק באירועים מסוימים, זה לא משנה, גם אם זה קורה בכל אירוע. עכשיו הגיע הזמן להתחיל לדחוף את המחשבות הללו. דחוף את המחשבה ללא הסבר, אותה מחשבה שאומרת שאתה מבולבל, אמור לה: "אני לא מבולבל". תראה שזה יעשה פלאים. זה עניין של שכנוע, של שטיפת מוח. לשטוף את המוח ולדחוף את המחשבות שמפריעות לנו בחיים, בדחיפה קצרה וחרפה של "זה לא ככה!". אתה עומד לערוך סעודת שבת. "לא, אני מפחד, אתה תפחד, 'הוא' יסתכל עליך, הבן שלך לא יהיה מאושר, הבת שלך לא תהיה רגועה, הם לא יקשיבו לך" "אני יכול לאכול סעודה נורמלית! בין אם הם מקשיבים לי ובין אם לא, זה לא משנה לי! אני אדם רגוע ושמח! אני אוכל סעודה שמחה ורגועה" "אבל למעשה, הידיים והרגליים שלך רעודים מפחד" "הידיים והרגליים שלי לא רעודים" "מה! זאת אומרת? זה מציאות שהידיים והרגליים שלך מתרעדת" "זה מציאות שהידיים והרגליים שלי לא מתרעדת" "אל תחפש הסבר, אל תנסה להבין אם זה נכון או לא, דחוף את המחשבה הצידה, אל תתעסק בהסברים, למד בחייתך שאתה לא צריך הסבר לכל דבר. אתה יודע מה אתה צריך לעשות, וזה מה שאני עושה, וזה עובד.

יכולים לשמוע תשובות בכל תחומי החיים על קו המערכת בכפתורים: 551

לקבל הגליונות שלנו בכל שבוע, תפנו ל: gilyonospm@gmail.com

ה'מזמרים

דברי תורה על פרשיות השבוע מכ"ק אדמו"ר מפנים מאירות דסיקסא שליט"א

לא תעלה במעלות על מזבחי

א

הקדמה; רמזים בשם הקדוש מ"ב

בשם מ"ב יכולים לעבור בשלום ימות הגלות
המ"ב מסעות מרומזין לשם הק' מ"ב,
שהוא הגימטרי' של שם הקדוש "אהי-ה-
אשר אהי-ה" (ב"פ אהי-ה עולה מ"ב), שהוא
שם הגלות, שהשי"ת הבטיח לנו בזה
שיהיה עמנו בכל הגלות. והמתבונן
בכוונות שם מ"ב (שלהלן יתבאר קצת מה זה ומה
נוגע לנו) יכול לעבור בשלום ימות הקשים
של הגלות. גם הר"ת של 'אנא בכח' מרמז
לשם מ"ב. איתא בתיקוני זוהר הק' שבשם
מ"ב ברא השי"ת את השמים והארץ וכל
אשר בהם. ולכך ספר בראשית מתחיל
באות ב' ומסיים באות מ', לרמז שבראשית
ברא אלקים את השמים ואת הארץ - בשם
מ"ב. על פי רוב כותבים הספר תורה במ"ב
שורות לכל גליון (אצלינו כותבים מ"ח) והוא
כנגד שם מ"ב. שתי ברכות בברכות התורה,

עומדים עכשיו בסיום התורה
עומדין אנו עכשיו בסיום התורה
הקדושה, כי באמת בשבוע הבא, פרשת
דברים, כבר יקראו ספר משנה תורה,
וסיום התורה הוא בגמר פרשת מסעי.

כל יהודי נוסע בחייו את כל המ"ב מסעות
התורה מסיימת, בענין המ"ב מסעות.
ידוע (עיי' בעש"ט עה"ת פרשתן) מה שגילה לנו
מין **הבעש"ט הקדוש** זי"ע, שכל יהודי
נוסע בחיים חיותו כל המ"ב מסעות (וזל"ק
של ספה"ק דגל מחנה אפרים פרשתן: שמעתי בשם
אא"ז זללה"ה, כי כל המסעות היו מ"ב, והם אצל כל
אדם מיום הוולדו עד שובו אל עולמו, ולהבין זה, כי
מיום הלידה והוצאתו מרחם אמו הוא בחינת יציאת
מצרים כנודע, ואחר כך נוסע ממסע למסע, עד בואו
לארץ החיים העליונה, וכמו שזכרנו בפ' בהעלותך
בפסוק על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו, כי הוא בחינת
קטנות וגדלות ע"ש).

שם מ"ב מסוגל להצלחה ולאריכות ימים

ויש קצת משמעות בתיקוני זה"ק (תיקון ע') ששם מ"ב מסוגל להצלחה ולאריכות ימים, כי כתב על הפסוקים "כי בי חשק ואפלטוהו" (תהלים צא, יד), וכן "כי בי ירבו ימיר" (משלי ט יא), תיבות "כי בי" כמנין מ"ב. ועוד הרבה ענינים גבוהים ונעלים מובא בספרי קודש על שם מ"ב, וצריך להסביר קצת מה זה נוגע לנו למעשה.

הדרך להתקשר להקב"ה הוא ע"י העבודה של מ"ב מסעות

בהפרשיות של תפילין של יד יש כ"א שמות הוי"ה הק', וגם בפרשיות של תפילין של ראש יש כ"א שמות הוי"ה הק', שבכללם הם מ"ב שמות הקודש, שמרומזין למ"ב מסעות, שם מ"ב. להורות לנו, כי הדרך להתייחד ולהתקשר להקב"ה הוא על ידי העבודה של מ"ב מסעות ממדריגה למדריגה וכדיתבאר.

ביחד יש ארבעים ושתיים תיבות, כנגד שם מ"ב (עי' כף החיים סי' קלט אות נא).

מ"ב תיבות בפרשת ואהבת שבקריית-שמע הוא נגד שם מ"ב

בפרשת 'ואהבת' שבק"ש עד 'ובשעריך', יש מ"ב תיבות כנגד שם מ"ב. ופירש הרה"ק בעל אוהב ישראל מאפסא זי"ע את הפסוק (במדבר לה, ו) וְאַתָּה הָעָרִים אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לָלוֹיִם אֶת שֵׁשׁ עָרֵי הַמִּקְלָט אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לָנֶס שְׂמֵהּ הָרֶצַח וְעֲלִיהֶם תִּתְּנוּ אֲרֻבָּעִים וּשְׁתַּיִם עִיר, שש ערי מקלט, אלו שש תיבות שבפסוק "שמע ישראל", וארבעים ושתיים עיר, אלו מ"ב תיבות שבפרשת 'ואהבת'.

בברכה ראשונה שבשמונה עשרה, ברכת האבות, יש מ"ב תיבות, וכן מתחלת בבית" (ברוך), ומסיימת במ"ם (-אברהם). כי הוא נתקנה כנגד שם מ"ב.

ב

בכדי להתעלות צריכים לילך ממדריגה למדריגה

הכבוד, הבאר, ולא היה להם שום קושיים, ומה הביאור בדברי רש"י שמשל להמסעות במדבר, ומה שמזכירין הוא, למי שהלך ונחלה ועמל קשה?

התורה מנאה בהמסעות הזמנים שזכו ישראל לתשובה ויש תירוץ מהחידושי הרי"ם, "כאן ישננו" - רמז למתן תורה, שבשעה שנתן הקדוש ברוך הוא את התורה נרדמו בני ישראל וישנו. "כאן הוקרנו" - רמז לאותה קרירות שהכניס עמלק בבני ישראל כמו

צריך ביאור איזה קושיים היה לבני ישראל במדבר ויש לבאר בהקדם מה שיש להתבונן בתחילת הפרשה: **אלה מסעי וגו'.** הקשה רש"י, למה נכתבו המסעות הללו. ומביא את דברי המדרש תנחומא, משל למה הדבר דומה: לאדם שהיה בנו חולה, והוליכו למקום רחוק לרפואתו. כיון שהיו חוזרים התחיל אביו מונה כל המסעות. אמר לו: כאן ישננו כאן הוקרנו - כאן חששת את ראשך וכו'. ולכאורה צריך ביאור, הרי היה לכלל ישראל את הענני

'בני ישראל? והתורה אבות מתרץ עפ"י דרכו, כי הנסיעה מרעמסס היה ממחרת הפסח, אחר שהגיעו בני ישראל למדריגה הגדולה, אחר שאכלו בקדושה את קרבן פסח, אחר שהיכה אלקים את אלהי מצרים, מצריים מקברים, כל טומאת מצרים נקברה, כל הקליפה נעקרה ונשתרשה מן העולם, הם היו במדריגה גבוהה. וכל זה היתה בקפיצה ודילוג, שלא בהדרגה ממטה למעלה, רק מלמעלה נתנו להם במתנה מדריגות נעלות במהירות, בדרך קפיצה ודילוג, ואין זה דרך וסדר העבודה בעבודת השי"ת, עיי"ש שהאר"י ביסוד זה, שעבודת ה' להגיע למקום הראוי צריך להיות באופן עמל ויגיעה ממדריגה התחתונה עד לאט לאט שיגיע למדריגה העליונה.

רק על ידי עבודה בעמל יכולים להתעשר על דרך מי שרוצה להתעשר, אין סדר העולם שמי שזוכה בלאטערי הוא נתעשר, כי חיש מהר נאבד כל הונו, רק מי שמשקיע ממונו גופו וכוחותיו בסחורתו הוא לבסוף בעזר ה' מתעשר. ואזי בדרך הטבע מתקיים נכסיו. אבל בהגיע הונו בדרך פתאומית - פתאום הוא מלשון פתי, זה דרך פתאים להתעשר באופן פתאומי, כי אין לזה זכות קיום.

הנסיעה מרעמסס היה לילך ממדריגה הקטנה למדריגה הגדולה

בזה הוא מפרש הכתובים על דרך העבודה. ויסעו מרעמסס, הנסיעה מרעמסס היה כשהם שלמים בעבודתם, השי"ת נתן להם מתנת חנם של מדריגות ממעלה למטה. אבל בכדי שיהיה קיום

שכתוב: "אשר קרר בדרך". "כאן חששת את ראשך" - רמז לחטא העגל שבו היו לבני ישראל חששות כלפי ה"ראש" הלא הוא משה רבינו המנהיג. נמצא כי התורה הקדושה מנה כאן, כל מקום שזכו ישראל לתשובה שלימה.

מה הטעם של האריכות בכתובת המסעות עוד דקדקו בספרים הקדושים, בכל פעם כתיב: ויסעו במקום פלוני ויחנו במקום פלוני, למה מאריך התורה הקדושה כל כך, למה לא די לכתוב בקיצור: ויסעו ויחנו במקום פלוני?

בכדי להתעלות צריכים לילך ממדריגה למדריגה ולהבין כל זה, מובא בספרים הקדושים, מוסר השכל עמוק, כי התורה הקדושה מלמדתנו, כי כדי לזכות להתורה הקדושה, ולנסוע במשך חייו, בתוך המ"ב מסעות, צריך להיות מסע וחניה, בדרך הדרגה ממדריגה למדריגה.

בספה"ק **תורת אבות**, מפרט בפרוטרוט הכיצד שכל מסע ממ"ב מסעות מרמזין על עבודת ה' במשך ימי חייו, דבריו המה באריכות שאין כאן מקומו, ובודאי מי שיעיין בדבריו הקדושים יתעורר לבו לעבודת ה', ואנו לעניינינו נקוט מיהא חדא.

'ויסעו מרעמסס' נמנה פעמיים, פעם אחת בפסוק ג', ועוד פעם כתיב בפסוק ה' **'ויסעו בני ישראל מרעמסס ויחנו בסוכות'**, למה נכתב פעמיים? וגם יש לדקדק למה הוסיף התורה בפעם השנית תיבת 'בני ישראל', הלוא בשאר המסעות לא נכתב

למדריגתם, לקח השי"ת מהם את כל מדריגתם, וזה שמדגיש התורה פעם שנית: ויסעו בני ישראל, ה'בני ישראל', הבני עליה שהם שלמים במדריגות, נסעו מרעמסס, כאנשים פשוטים מאוד, ויחנו בסוכות, הם התחילו שוב לעבוד ממדריגה ראשונה, בלי שום מדריגות. בכדי שיהיה קיום לעבודתם לעולמי עד ולנצח נצחים.

זה הביאור למה כפלה התורה הק' ויסעו מרעמסס, ויחנו בסוכות,

יידה לצורך עליה; לא לחטוף מדריגות הרבה בפעם אחת

פלוני אלמוני ביקש איזה אומנות שיהיה לו במה להתפרנס. אמרו לו שביער פלוני שבוקעים האילנות מבקשים עוד פועל. הוא פנה לבעל היער, וקיבלו אותו בתור פועל לעקור העצים. ואמרו לו שהדרך שמשלמין הוא, שכל פועל ופועל מקבל עגלה, שעליו הוא מניח כל אילן שבוקע ועוקר, ובסוף היום נוסע כל פועל עם עגלתו אצל הבעלים, וכפי סכום האילנות שהצליח לבקוע, כסכום זה הוא מקבל שכרו. התגבר כארי בבוקר השכם, והוכן עצמו בכל כוחותיו לעקור ככל היותר אילנות. פתאום רואה הוא שכל הפועלים מפסיקים עבודתם לכרבע שעה. הוא תמה עליהם, הרי בזה ממעטים את שכרם, כי בזה העת הם יכולין להמשיך לעקור עוד כמה אילנות, הוא גמר בנפשו, שהוא לא יתעצל כלום רק יעקור ויעקור אילנות כל העת. אחר כמה שעות הוא ראה שכל הפועלים מפסיקים עוד פעם, וכעת הם הלכו לאכול ולשתות. הוא גמר שוב בנפשו, שהוא לא יפסיק אפילו בכדי לאכול ולשתות, כי בשעה זו יכול לעקור עוד כמה אילנות.

בגמר היום, נגמרה העבודה, וכולם הלכו עם עגלתייהם לבעל היער. אותו פועל זריז במלאכתו שלא נח אף לרגע, הסתכל על עגלות חבריו, ורואה שאחד הגיע לעקור תשעים אילנות, אחד הגיע לשמונים, אבל הוא הגיע בסך-הכל לסכום של בין חמישים לששים אילנות. תמה תמה על עצמו, האין יתכן שהוא, שעבד בלי שום הפסק, יהיה לו כמות פחות יותר מכולם, בשעה שהם הפסיקו כמה פעמים ביום? לכך ענה אותו הבעלים: מכיון שעבדת באפיסת הכוחות, לכך הגעת לסכום פחות כל כך, כי צריכין ליתן ריוח לנוח כדי לשאוב כוחות חדשות. לילך בהדרגה, ולא להשתדל לחטוף יותר מן הכוחות.

אין מהלך לחטוף מדריגות הרבה בפעם אחת לפעמים רוצה האדם להשתלם בכל הש"ס, ארבע חלקי שו"ע, מדרשים וכו' וכו' בפעם אחת, לחטוף את הכל התורה כולה

בפעם אחת, על רגל אחת, אין זה המהלך. בתפילת נעילה, בסוף יום הכיפורים, האדם הוא אז על מדריגה גבוהה, אך על האדם לדעת, כי הלוחות ניתנו דוקא ממחרת יום

כן צריכין לעלות במדריגות עבודת ה'. וז"ל: **"מצינו בענין השגתו יתברך, שיצטרך האדם לחנך שכלו מעט מעט, ובזה תהיה השגתו עולה ומתרחבת והולכת, כענין אור השחר שמתחיל לזרוח מעט אור, ואח"כ הולך ומרחיב, וזהו לשון הנביא (הושע ו) ונדעה נרדפה לדעת את ה', כשחר נכון מוצאו, למדנו הכתוב כי יש אנשים שאינם יודעים לרדוף, ומבקשים להשיג הידיעה בבת אחת, ולזה אמר ונדעה נרדפה לדעת, שנדע תחלה איך נרדוף, וביאר איכות ההרדפה, ואמר 'כשחר נכון מוצאו', כלומר, לא בבת אחת אלא מעט מעט, כשחר נכון מוצאו", עכ"ל.**

הכיפורים, לא ביום הכיפורים, כי ביום הכיפורים האדם במדריגה גבוה יותר מכוחותיו, זהו העבודת היום של יום הכיפורים, אבל התורה ניתנה ביום חול רגיל, להורות לנו כי בכדי לקבל התורה באופן שיתקיים, צריכין לילך ממדריגה למדריגה. לעבוד עתה כפי המדריגה של עכשיו, ואם כבר קנית המדריגה של מדריגה זו בקנין נצחי, אז אפשר להוסיף לילך בשלב הבא. כדאיתא בספה"ק **פרי צדיק** שבכל מסע השיגו בני ישראל שם אחת של שם מ"ב של אנא בכח, כי כל מסע הגביה את כלל ישראל למדריגה אחת למעלה.

גם קבלת התורה היה בהדרגה

וכן היה בשעת מתן תורה, כי מתחילה נתן משה רבינו קצת מצוות, ודינים, ואח"כ נתן עשרת הדברות על הר סיני, ואח"כ הרחיב משה רבינו את כל התורה כשלחן ערוך מוכן לפניו עד ערבות מואב, וכמו שכתוב שם הרבינו בחיי וז"ל: **"וכן מצינו בישראל שחנכו הקב"ה בנתינת התורה מעט מעט תחלה נצטוו במרה במקצת מצות, והם שבת ודינין, ואחר כך נצטוו עשרת הדברות בסיני, ואחר כך תשלום התורה בארץ מואב", עכ"ל** (וכתב שם בהמשך דבריו: "וזוהו

לא לרוץ ולא לעמוד; אלא לילך בניחותא

עבודתינו נמשלה למי שמהלך על נהר מכוסה בכפור, אבל לא כפור גס, ולא כפור דק, רק כפור ממוצע, באופן שאם עומד על מקום אחד, נשבר הכפור ונופלין בנהר, ואם רצין עליה גם כן נשבר הכפור, והדרך היחידי לינצל מלינפול בתוך הנהר הוא להלך בניחותא בלי עמידה ובלי ריצה. כן הוא עבודתינו עבודת הקודש, לא לעמוד מלעשות תיקונים, שיש לנו הרבה תיקונים לתקן, ולא לרוץ ממדריגה למדריגה, רק ממדריגה למדריגה בניחותא בלי עכבה.

להתעלה בדרך אור היום; להתרחב והולך

איתא **ברבינו בחיי** (פר' שמות) עה"פ **ונדעה נרדפה לדעת את ה'**, אם אתה רוצה להשיג השגות גדולות בעבודות ה', אל תחטוף בפעם אחת כליטריות רותחות... כל המדריגות, רק **'כשחר נכון מוצאו'**, כעלות השחר שעולה ומבצבץ מעט מעט,

אחת ליום, ורק בדרך זה של מדרגה למדרגה מעט מעט יכול להתרפא.

הטבעיים, כי יקרה לשכל כמקרה החושים, וכוחות הנפש הלא הם קשורים עם כוחות הגוף".

קניית החכמה הוא ביישוב הדעת ולא בריצה בגמרא חגיגה תנן (יא): **אין דורשין בעריות בשלשה ולא במעשה בראשית בשנים ולא במרכבה ביחיד, אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו**, ובגמרא אמרו: כל שלא חס על כבוד קונו ראוי לו שלא בא לעולם, ומבאר הרמב"ם **בפירוש המשניות**, כי האדם בטבעו רוצה לדעת כל החכמות, אין נפקא מינה אם הוא חכם או טיפש, כל אחד רוצה ומשתוקק לדעת הכל. ועל האדם לדעת, כי אי אפשר לו להבין ולהשיג הכל, וצריך לדעת מה היכולת שלו, מה הוא יכול לדעת, ומה טבעו, שאם לאו הרי הוא נמשל כבהמות נדמו, כי הבהמה עושה וחושב בלי עיכוב, החכמה בינה ודעת של האדם, הוא שיוכל לעצור לא לחשוב; לא לדעת; ולא לעמוד על מקום שאינו שלו.

מורה שעות שרץ בשעה יותר משיעור שעה - אין תועלת בו

האדם צריך להיות נמשל למורה שעות, שיש לו ב' כוחות, שבשני כוחות אלו יוכל להיות מורה שעות שלם, ובלעדי אין שום ריוח ממנו, ושני כוחות אלו הם 'כוח הדוחף', ו'כח המעצור'. כוח הדוחף דוחפו לילך יותר ויותר, אבל כח המעצור עצרו, כי עדיין איננו נגמרת דקה, עדיין לא נגמר שעה, ואי אפשר להגיע לשעה שתיים, אם עדיין לא הגיע שעה שתיים, אבל אם ידחף כוח הדוחף יותר מן הראוי, אזי אין שום ריוח של מורה שעות זו, כי אי אפשר לדעת על ידה הזמן הנכונה. כמו כן האדם

עבודת ה' נדמה כעולה על הסולם בהדרגה אמר הרה"ק **מקוצק צ"ל**: כשאדם רוצה לעלות על סולם, מה הוא עושה? הוא אווז היטב את הסולם, ומסתכל כלפי מעלה אם הסולם חזק ויחזקהו, ואח"כ הולך שלב א', ושוב אווז את הסולם ומסתכל כלפי מעלה ועולה על שלב ב'. אבל אם רוצה האדם לעלות במרוצה על הסולם בפעם אחת, בלי התבוננות והסתכלות אם הסולם הוא חזק ומשומר לעלות יכול לנפול מעליו.

עבודת ה' נדמה לרופא שאי אפשר לו לעשות ניתוחים מיד

כתב **המאירי** (משלי יג) וז"ל: **"ללמוד החכמה על הסדר, מדרגה אחר מדרגה, על הדרך המסודר אצל החכמים, ולא שיהרוס לעלות ויקדים המתאחר"**, עכ"ל. משל לרופא, אם רוצה ללמוד את עצמו לעשות ניתוח פתוח על הלב, אם יתחיל מיד עם ניתוחים, ולא ילמוד ממדרגה למדרגה, מקודם מה הוא הגוף, וכיצד משתמשים עם הכלים, הסכינים, וכלים עלעקטראניים, לבדוק את כל מה שצריכים לבדוק, ברור שלא יוציא מתחת ידיו אדם חי ח"ו. וכן הוא לגבי תורתנו הקדושה, ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום, תורת חיים, התורה הוא סם החיים, אבל רק אם משתמשים בדרך ובאופן מדרגה אחר מדרגה. וכמו מי שיש לו אינפקציה, וצריך ליקח סמני רפואה במשך עשרה ימים, אי אפשר לו ליקח הכל ביום הראשון, רק צריך ליקח בדוקא אחת

בשלום ולצאת בשלום, אבל אם נכנסין כשעדיין לא עומדין במדרגה זו, אזי אין יכולין לצאת משם בשלום.

'אחר' נטרד מחמת שעלה במדרגות שלא היה מקומו

בירושלמי (חגיגה פ"ב ה"א) מספרים חז"ל: אלישע/אחר, ישב ולמד ביום השבת, וראה האיק אדם עבר על איסור דרבנן, ועלה על האילן, ולקח אם על הבנים, ונמצא עבר איסור דרבנן של השתמשות במחובר לקרקע, וגם איסור תורה של לא תיקח אם על הבנים, וירד מן האילן והלך לו. ובמוצאי שבת ראה האיק שאיש אחר עלה על האילן וקיים מצוות שלוח הקן כהלכתו, וירד מן האילן, ובא נחש ונשכו ומת, והקשה לו לאחר, מי שקיים מה שנאמר בתורה, שלח תשלח את האם ואת הבנים תיקח לך והארכת ימים, נשכו הנחש ומת, וזהו שעבר על התורה ועל דברי סופרים, לא נעשה עמו דבר, ומכח קושיות אלו, פרק עול התורה ומצוות, ונתפקר. ומסקנת הירושלמי הוא שהיה 'סולם רעועה', ופשטות לומדין הכוונה, כי על סולם רעועה ליכא הבטחת התורה של והארכת ימים, שהוא מכניס עצמו לתוך הסכנה.

אמנם איתא על זה בספרים הקדושים, שתירוצ' הגמרא מסובב על מדרגת אחר, שאחר היה על 'סולם רעועה', שלא היה עומד על מדרגה זו, שהיתר לו להקשות קושיות הללו, ומכיון שחשב מה שלא היה מותר לחשוב נפל ממנה, ונעשה עמו מה שנעשה. וכן היה כשנכנס בפרדס, לא היה רשאי להסתכל

בעבודתו בעולם הזה, צריך להיות לו ב' כוחות הללו, כח הדוחף, שיזרזהו לעלות ממדרגה למדרגה, אבל צריך גם לעצור בנפשו לעלות יותר מן הראוי למקומות שעדיין אינם ראוי לו.

הצמא למים צריך לשתות באיטיות וכן העובד ה' צריך לשתות בצמא

כתב מרן החיד"א ז"ל, על המשנה **והוי שותה בצמא את דבריהם**: מי שהוא צמא מאוד למים, אזי סכנה עצומה לשתות הרבה מים בפעם אחת, רק צריך לשתות מעט מעט. ועוד יותר מזה, כי מי שנחלש מאוד בצמאון, אזי כהיום אין נותנים לו לשתות כלל רק נותנים לו 'אינטרוויננס', כי זה נכנס בתוך הגוף עוד יותר איטית.

אם עולין במדרגה שאינה ראוי עדיין לא יוצאין בשלום ח"ו

איתא בחגיגה (יד): **ת"ר ארבעה נכנסו בפרדס, ואלו הן: בן עזאי ובן זומא; אחר ורבי עקיבא. אמר להם ר"ע, כשאתם מגיעין אצל אבני שיש טהור, אל תאמרו מים מים, משום שנאמר דובר שקרים לא יכון לנגד עיני. בן עזאי הציץ ומת. עליו הכתוב אומר, יקר בעיני ה' המותה לחסידיו. בן זומא הציץ ונפגע. ועליו הכתוב אומר, דבש מצאת אכול דייך פן תשבענו והקאתו. אחר קיפץ בנטיעות. רבי עקיבא יצא בשלום, ע"כ. ומבאר במהרש"א, שכן עזאי דבקה נפשו באהבה עזה, ראה המתיקות ורצה להישאר שם. רבי עקיבא יצא בשלום, משום שרבי עקיבא היה במדרגה זו ליכנס בפרדס, ואם עומדין על מדרגה זו, יכולין ליכנס**

רבי שמעון בר' לרבי חייא, אמר ליה, אתה הוא שציערת לאבא. אמר לו, לא תהא כזאת בישראל. ורבי חייא מהיכא גמיר לה מרבי מאיר, וכו', ור"מ מהיכא גמיר לה, משמואל הקטן. ושמואל הקטן מהיכא גמיר לה משכניה בן יחיאל וכו', ושכניה בן יחיאל מהיכא גמיר לה מיהושע וכו', ואיבעית אימא ממשה וכו'. ולכאורה צריך ביאור, אם אפשר ללמוד ממשה רבינו, למה לא למדו כולם ממשה רבינו?

אך י"ל, כי ללמוד דבר ממשה רבינו בעצמו, צריכין להיות במדרגה גדולה, ולא כל אחד הוא במדרגה גדולה, אבל כל אחד למדו ממי שהיה יכול ללמדו לפי מדרגתו.

אי אפשר להגיע בפעם אחת אל המדרגה הגדולה איתא בספח"ק נועם אלימלך (פרשת

שמות ד"ה ראה ראיתי) וז"ל ק: דאיתא בגמרא, העומד בחוץ לארץ ומתפלל יכולין לבו כנגד ארץ ישראל, העומד בא"י יכולין לבו כנגד ירושלים, העומד כו' יכולין כנגד בית המקדש, והעומד כו' יכולין כנגד קדשי קדשים. ולכאורה, אם בכונתו תליא מילתא, גם העומד בחוץ לארץ יכולין לבו כנגד בית קדשי קדשים? אך נראה דרבותינו ז"ל הורו לנו דרכי התפילה באופן שיעלו לרצון לפני השי"ת ב"ה וב"ש, דהיינו העומד בחוץ לארץ, דקדושת ארץ ישראל היא יותר מחוץ לארץ, וקדושת ירושלים היא יותר מארץ ישראל, וכן כולם קדושתם זו למעלה מזו, וזה בוודאי אי אפשר לאדם שיאחזו בקדושה רבה העלית' בפעם אחד, רק צריך לילך ממדרגה למדרגה, ואמרו חז"ל מי שהוא

על מה שאינו במדרגתו, לכך נעשה עמו מה שנעשה.

ענין המדרגות אסור לעשות אם עדיין לא עומדים שם איתא בגמרא (חולין קה): אמר מר עוקבא אנא להא מלתא, חלא בר חמרא לגבי אבא, דאילו אבא כי הוה אכיל בשרא האידנא, לא הוה אכל גבינה עד למחר עד השתא, ואילו אנא בהא סעודתא הוא דלא אכילנא לסעודתא אחריתא אכילנא. (וזה המקור להמתין שש שעות אחר אכילת בשר). ולכאורה צריך ביאור, כי אין זה דברים שאי אפשר לקיים, למה לא המתין מר עוקבא ג"כ כ"ד שעות? והתירוץ הוא, כי זה לא היה ענין של הלכה, רק היה ענין של מדרגה, ועניני מדרגות אין עושין רק אם עומדין שם, אבל אם אין עומדין שם, עושין את זה, אפילו שיכולין.

*

גם מצינו בסנהדרין (יא): מעשה ברבן גמליאל שאמר השכימו לי שבעה לעלייה (לעבר השנה, לעשות אדר שני). השכים ומצא שמונה, אמר, מי הוא שעלה שלא ברשות, ירד. עמד שמואל הקטן, ואמר אני הוא שעליתי שלא ברשות, ולא לעבר השנה עליתי, אלא ללמוד הלכה למעשה הוצרכתי. אמר לו, שב בני, שב, ראויות כל השנים כולן להתעבר על ידך. אלא אמרו חכמים, אין מעברין את השנה אלא במזמנין לה. ולא שמואל הקטן הוה, אלא איניש אחרינא, ומחמת כיסופא הוא דעבד, כי הא דיתיב רבי וקא דריש, והריח ריח שום, אמר מי שאכל שום, יצא. עמד רבי חייא, ויצא. עמדו כולן, ויצאו. בשחר מצאו

ולבנה בקשו עלי רחמים, אמרו לו, עד שאנו מבקשים עליך, נבקש על עצמנו, שנאמר וחפרה הלבנה ובושה החמה. אמר כוכבים ומזלות בקשו עלי רחמים, אמרו לו, עד שאנו מבקשים עליך, נבקש על עצמנו, שנאמר ונמקו כל צבא השמים. אמר אין הדבר תלוי אלא בי, הגיח ראשו בין ברכיו וגעה בבכיה עד שיצתה נשמתו. יצתה בת קול ואמרה: ר"א בן דורדיא מזומן לחיי העולם הבא. בכה רבי, ואמר יש קונה עולמו בכמה שנים, ויש קונה עולמו בשעה אחת. ואמר רבי, לא דיין לבעלי תשובה שמקבלין אותן, אלא שקורין אותן רבי, ע"כ. לכאורה צ"ב, בכה רבי? למה בכה, היה צריך לערוך סעודה גדולה, ב"ה! עוד בעל עבירה זכה לשוב בתשובה שלימה וזכה לחיי העולם הבא! לבכיה מה זו עושה?

אמנם התירוץ יובן על פי משל, לאחד שלמד כללי חכמת נגינה ומוזיקה, פעם אחת שמע שיתאספו הרבה 'כוכבים' גדולים במומחיות הנגינה, ויראו את כוחם הרב. אמר לחבירו, נא תלך עמי לשמוע נעימת הזמרה באסיפה זו. וחבירו הסכים והלך עמו להאסיפה.

בשעת האסיפה ישב מי שלמד לעצמו כללי הנגינה בהתפעלות גדולה מכל מופת שהראו המזמרים הכוכבים האלו, אבל חבירו שלא היה לו הידועה בחכמת המוזיקה, לא ידע באיזה עולם הוא נמצא, מה הם מרעישים בקולות נמרצים, איזה תנועות משונות הם עושים?... ואמר לחבירו לאן הכנסני? וחבירו לא הבין מה צערו, אינך מבין את הנעימות?...! אמנם,

עדיין בחוץ לארץ יאמץ ויקדש עצמו בקדושה יתירה שיבא לקדושת א"י, ואחר שיזכה לקדושה יתירה, והיינו העומד בא"י יכוין לבו לאמץ עוד בקדושה נוספת כנגד ירושלים, וכן כולם. וכשיתנהג אדם כך, אזי באיזה בחינה שיהיה תפילתו רצויה לפניו יתברך ויתעלה, אבל בוודאי מי שעומד בחוץ לארץ דהיינו שהוא עדיין לא נתקדש כלל, והוא מלא מחשבות זרות ותאוות וגשמייות, בלתי אפשרי שתעלה תפילתו לפניו יתברך, עכ"ל"ק.

*

ובזה יש לבאר גם מה שאמרו חז"ל בטעם התכלת, שתכלת דומה לים, וים דומה לרקיע, ורקיע דומה לאבן ספיר, ואבן ספיר דומה לכסא הכבוד, ולכאורה גם כן קשה, יאמר בקיצור, שתכלת דומה לכסא הכבוד? אבל להנ"ל י"ל, כי לבוא מן התכלת למדרגת כסא הכבוד, זה מדרגה גבוה, וצריכין הרבה השתלשלות עד שנגיע למדרגת כסא הכבוד, ואין לילך למדרגה שעדיין לא עומדין בו.

העולה במדרגה שאינה מתאים לו חבל לו שאין יכול ליהנות מזה שאינו מבין עומק המדרגה איתא בגמרא (ע"ז יז.) על רבי אלעזר בן דרדיא, כשנתעורר לשוב בתשובה: הלך וישב בין שני הרים וגבעות, אמר הרים וגבעות בקשו עלי רחמים, אמרו לו, עד שאנו מבקשים עליך, נבקש על עצמנו, שנאמר כי ההרים ימושו והגבעות תמוטנינה. אמר שמים וארץ בקשו עלי רחמים, אמרו, עד שאנו מבקשים עליך נבקש על עצמנו. שנאמר, כי שמים כעשן נמלחו והארץ כבגד תבלה. אמר, חמה

בענין שמירת עינים, שמירת המחשבה, עבודת המידות, הכל הוא ממדריגה למדריגה, אזי מבינים הדבר. והוא כמו הכתב שמצורף כשקונים כלים שצריכים לצרף כמה חלקים בודדים, מלא הוראות מפורטת כיצד להעמיד את הכלי, צריך לעשות שלב אחר שלב, מאל"ף עד תי"ו ולא מת"ו לאל"ף, זהו היסוד שלמדנו מפרשת השבוע.

הוא באמת לא הבין, כי מי שאין לו ידיעה אין לו הנאה מזה כלום.

בכה רבי, אם הגיע לחיי העולם הבא בלי שעומד במדריגה זו, היה זה בשעה אחת, איזה הנאה יהיה לו, כשעומד בלא מדריגתו?!

אנו עובדין במדריגה למדריגה, עוד דף גמרא, ועוד דף, עד שגומרין ש"ס. וכן

סיום הדברות קודש וברכת הקודש

השי"ת יעזור שהימים האלו יתהפכו לששון לשמחה למועדים טובים השי"ת ישפע השפעות טובות ברוחניות ובגשמיות, בני חיי אריכי ומזוני רויחי וסייעתא דשמיא, השפעות דקדושה, יישוב הדעת דקדושה, הרחבת הדעת דקדושה, מנוחת הנפש דקדושה, אריכת ימים ושנים טובים, ונזכה עוד בזמנים האלו, בימים אלו, לביאת גואל צדק במהרה דידן אמן.

פרשת מסעי הוא תמיד פרשה האמצעי של ימי בין המצרים, בזה נסתיים התורה הקדושה, ואומרים "חזק חזק ונתחזק", הוא גם כן בדרך הדרגה, עוד חיזוק ועוד חיזוק. חסידים הראשונים היו שוהין שעה אחת, ומתפללין שעה אחת, ושוהין שעה אחת, אין חוטפין התפילה, ואין חוטפין הלימוד התורה, וזה היה הענין אצל חסידים לעשות הכנה לכל דבר, שיהיה במדריגה מעשה זו שהולך לעשות.

קול פנים מאירות

שיעורי כ"ק אדמו"ר מפנים מאירות דסיקסא שליט"א

ארה"ב: 845-414-0076 / **סגוראצ:** 330-350-3190 // **ארה"ק:** 0-72-370-

1823 / **ארגנטינה:** 5411-2152-7691 // **אוסטרליה:** 323-346-0673

לכל הגליץ ושאר גליצות מהמערכת יפנו: gilyonospm@gmail.com

